

43 את שאר הפסולים מלבד פסול פיגול, כוונתו רק לפסולים שפוסלים
 44 בקרבן ציבור, כמו נותר ויוצא, שהואיל ופסולם קשה שפוסל אפילו
 45 בציבור, אינם עושים שיריים, מלבד פיגול, שאף שפוסל בציבור
 46 עושה שיריים, הואיל והוא מרצה לענין כרת, **אָבֵל טָמֵא דְאִיתִיהּ**
 47 **(שישנו) בְּצִיבּוּר**, כלומר שכשר לעבוד בקרבנות ציבור, שכן
 48 טומאה דחוייה בציבור, **מִשְׁנֵי** **(עושה) שִׁירִיִּים** גם בקרבן יחיד,
 49 שהואיל והוא ראוי לקרבן ציבור, נחשבת עבודתו עבודה גם ביחיד,
 50 לענין שעושה שיריים, **שְׂאֵר פְּסוּלִין** כמו בעלי מומין, **דְּלֹא אִיתְּנִין**
 51 **(שאינם, כלומר שלא הותרו) בְּצִיבּוּר**, **לֹא מְשֻׁיִן** **(אינם עושים)**
 52 **שִׁירִיִּים**, נמצא מה שאמר רב אסי שפסול עושה שיריים, הכוונה
 53 לטמא, ומה שמיעט רבי יוחנן שאר פסולים שאינם עושים שיריים,
 54 הכוונה לשאר פסולים מלבד טמא.
 55 הגמרא חוזרת לדון בשאלה שנשאלה בתחילת הסוגיא, אם היתר
 56 שחיטה שנינו, או היתר זריקה, או היתר אכילה: **תָּא שְׁמַע** – בא
 57 ושמע ראייה לפשוט הספק מהברייתא דלהלן ששנינו בה, **הַפִּיגוּל** –
 58 קרבן של קדשי קדשים שחשב בשחיטתו מחשבת פיגול, **לְעוֹלָם**
 59 **מוֹעֲלִין בּוֹ**. מבררת הגמרא: **לֹא** – וכי לא מדובר באופן **דְּלֹא זְרָק**,
 60 אלא קיבל את הדם, ואף על פי שקיבל את הדם כראוי, אין אומרים
 61 כל העומד להזרוק כזרוק, משום שקבלה פסולה אינה נחשבת
 62 לקבלה, וממילא לא שייך לומר בה כל העומד להזרוק כזרוק, כדי
 63 שתוכל להוציא מידי מעילה. משמע שרק משום שהקבלה היתה
 64 בפסול מועלין בו, אבל אילו היתה קבלה כשירה, היתה מוציאה מידי
 65 מעילה, **וְשִׁמְעָ מִינָהּ הִיתָר זְרִיקָה שְׁנִינָה** – כלומר שדי בקבלה כדי
 66 להוציא מידי מעילה. דוחה הגמרא את הראיה: **לֹא** כמו שסברת
 67 שמדובר כאן קודם זריקה, אלא מדובר שזריקה, ואם כן אדרבה, יש
 68 לך להוכיח מכאן שהיתר אכילה שנינו, כי משמע מהברייתא
 69 שדווקא משום שהזריקה היתה פסולה אינה מוציאה מידי מעילה,
 70 אבל אילו היתה כשירה, היתה מוציאה מידי מעילה, שהיתר אכילה
 71 שנינו.
 72 הגמרא עוברת לבאר את הלשון 'לעולם' האומר בברייתא. מבררת
 73 הגמרא: **וּמֵאֵי 'לְעוֹלָם'** – מה הלשון 'לעולם' ששנינו בברייתא.
 74 משיבה הגמרא: **הָא קָא מְשַׁמַּע לָן** – תיבת 'לעולם' באה להשמיענו,
 75 שאפילו זריקה פיגול שנחשבת זריקה, ומרצה לענין שיתחייב על ידה
 76 כרת על אכילת הבשר שנתפגל, והייתי סבור לומר שכמו כן תהיה
 77 חשובה כזריקת כשר שמוציאה מידי מעילה, לכך הוצרך להשמיענו
 78 שאינו כן, ואף שחשובה כזריקה לענין חיוב כרת, אך אינה מרצה
 79 לענין שתוציא מידי מעילה, **וּבְדַרְבַּ גִּידֵל, דְּאָמַר רַב גִּידֵל אָמַר רַב,**
 80 **זְרִיקַת פִּיגוּל אף שמרצה לענין שמתחייבים על ידה כרת, אך אינו**
 81 **מוֹצִיא בשר קדשי קדשים מידי מעילה כזריקת כשר, וכן אינו מביא**
 82 **אימורי קדשים קלים לידי מעילה כזריקה של קרבן כשר, והתנא**
 83 **משמיענו שהלכה כדבריו.**

משיבה הגמרא: **הָא קָא מְשַׁמַּע לָן** – תיבת 'לעולם' באה להשמיענו, שאפילו זריקה פיגול שנחשבת זריקה, ומרצה לענין שיתחייב על ידה כרת על אכילת הבשר שנתפגל, והייתי סבור לומר שכמו כן תהיה חשובה כזריקת כשר שמוציאה מידי מעילה, לכך הוצרך להשמיענו שאינו כן, ואף שחשובה כזריקה לענין חיוב כרת, אך אינה מרצה לענין שתוציא מידי מעילה, ובדרב גידל, דאמר רב גידל אמר רב, זריקת פיגול אף שמרצה לענין שמתחייבים על ידה כרת, אך אינו מוציא בשר קדשי קדשים מידי מעילה כזריקת כשר, וכן אינו מביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה כזריקה של קרבן כשר, והתנא משמיענו שהלכה כדבריו.

1 **הָא קָא נְמִי** במשנתנו, אף שנקט התנא 'קבלו פסולין' הוא **לֹא זְרִיקָא**,
 2 וגם אם קבלו כשרים זרקו פסולים, מועלים בו, כי היתר אכילה
 3 שנינו.
 4 הגמרא דוחה את הוכחת רב יוסף שלשון שתי המשניות לא נשנה
 5 בדיוק: **אָמַר רַב אָסִי, אִם כֵּן** הדבר כדברי רב יוסף, שמה שנזכרה
 6 קבלת פסולים זריקת פסולים בשתי המשניות, אינו בדיוקא, קשה,
 7 **לְמָה לִי לְמִיתְנֵי תְרִינֵי** – מדוע שנה התנא בשני המקומות קבלת
 8 פסולים זריקת פסולים שלא בדיוקא, מובן היה הדבר אילו במקום
 9 אחד היו נשנים שניהם בדיוקא, אף שבו אינו בדיוקא, אבל אם בשני
 10 השני מפני המקום הראשון, אף שבו אינו בדיוקא, אבל אם בשני
 11 המקומות אינו בדיוקא, קשה מה ראה התנא לשנות כך. **אָלָא צִרִיךְ**
 12 **לומר שלעולם המשנה דמעילה זריקה, כמו שדייקנו למעלה, שבאה**
 13 **להשמיענו היתר זריקה, והמשנה בזבחים היא לאו דווקא, כי גם אם**
 14 **קבלו כשרים זרקו כשרים אינו טעון כיבוס, והא קא משמע לן** –
 15 **המשנה בזבחים שנקטה 'קבלו פסולין זרקו פסולין' באה להשמיענו**
 16 **דפסול עושה שיריים, כלומר דאף על גב דקיבל פסול את הדם**
 17 **וגם זרק פסול, ואחר שזרק הפסול חזר וקיבל כזו כשר וזרק, לֹא**
 18 **כְּלוּם הִיא זריקתו של הכשר, ולפיכך אם ניתו מדמו קודם לזריקת**
 19 **הכשר, אינו טעון כיבוס, לפי שנחשב כדם שיריים שאינו טעון כיבוס.**
 20 **מבררת הגמרא: מֵאֵי מְשַׁמַּע** **שלא מועילה זריקת הכשר. מבארת**
 21 **הגמרא: דשיריים ניגהו** – הדם שנשאר בבהמה לאחר זריקת הפסול,
 22 נידון כמו דם שנשתייר לאחר שקבלו זרקו את הדם בכשרות, שאין
 23 הדם שנשתייר ראוי לזריקה נוספת, ואין אומרים שאין בכח זריקת
 24 הדם שנעשתה על ידי פסול, לעשות את שאר הדם כשיריים, ויוכל
 25 הכשר לחזור ולקבל.
 26 הגמרא מקשה על רב אסי שאמר שפסול עושה שיריים. מקשה
 27 הגמרא: **וְהָא בְּעֵא מִינֵיהּ רִישׁ לְקִישׁ מְרַבֵּי יוֹהֲנָן, פְּסוּל מִהוּ שִׁיעֵשָׁה**
 28 **שיריים. וְאָמַר לִיה רַבִּי יוֹחָנָן לְרִישׁ לְקִישׁ, אִין לָךְ דְּבַר שִׁיעֵשָׁה**
 29 **שיריים, אָלָא הוּזַק את הדם על מנת לאוכלו חוץ לזמנו וכן זרק**
 30 **על מנת לאוכלו חוץ למקומו, הואיל ומרצין לפיגולן** – הואיל
 31 **זריקת הפיגול חשובה, שאין הקרבן נקבע בפיגול שיהיה האוכלו**
 32 **ענוש כרת עד הזריקה, והיא נחשבת לענין זה כדבר המרצה, לפיכך**
 33 **היא עושה שיריים. מקשה הגמרא: מֵאֵי לֹא** – וכי אין כוונת רבי
 34 **יוחנן לומר, כִּי (חוץ) מְפָסוּל** – שאם קיבל פסול את הדם שלא
 35 **במחשבת פיגול, אינו עושה שיריים, וקשה על רב אסי שאמר שפסול**
 36 **עושה שיריים. מתרצת הגמרא: לֹא** **נחכוין רבי יוחנן לכך, אלא גם**
 37 **לדעתו, אפילו פְּסוּל עושה שיריים.**
 38 **חוזרת הגמרא ומקשה: וְהָא 'אין לך' קתני** – והרי שנינו בדברי רבי
 39 **יוחנן 'אין לך' שעושה שיריים, אלא חוץ לזמנו חוץ למקומו, משמע**
 40 **שאלו בלבד עושים שיריים, ולא פסולים. מתרצת הגמרא: הָבֵי**
 41 **קָאמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אִין לָךְ דְּבַר שְׂאִינוּ מְרַצָּה בְּצִיבּוּר וְעוֹשָׂה שִׁירִיִּים,**
 42 **אָלָא חוּץ לְזַמְנֵוֹ וְחוּץ לְמְקוּמוֹ** – מה שמיעט רבי יוחנן מדין שיריים

המשך ביאור למס' סוטה ליום שנים עשר לעומר עמ' א

11 **לְפִי שְׂאִין פּוֹשְׁטִין יְדֵיהֶן בְּגוּל**. **רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי אָמַר**, הטעם
 12 שלקחה גומא, לפי שהוא דבר רך, **שְׂכֹבֵל לְעֵמוּד** – להחזיק מעמד אם
 13 תיתקל התיבה בְּפִנֵי דְבַר יָד וּבְפִנֵי דְבַר קֶשֶׁה, שהרץ, כשנתקל באבן
 14 חוזר לאחוריו ולא נשבר. ומה שכתוב **וְתִתְחַמְרָה בְּחֶמְרָא וּבְזַפְתָּ, תִּנְא,**
 15 **טחו את התיבה בחמר מבפנים, וזפת מבחוץ ולא מבפנים, כְּדִי שְׂלֵא**
 16 **רִיחָא אוֹתוֹ צְדִיק רִיחָ רַע של הזפת.**
 17 **"וְתִשֵּׂם בָּהּ אֶת הַגִּיד וְתִשֵּׂם בְּסוּף** על שפת היאור", מבארת הגמרא
 18 **מהו סוף זה, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הַנִּיחָה אוֹתוֹ בִּים סוּף. רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי**
 19 **נְחֻמְנֵי אָמַר**

1 **דְּבַתֵּיב אַחֲזוּ לָנוּ שׁוּעָלִים שׁוּעָלִים קַמְנִים** מחבלים כרמים וגו', כלומר,
 2 **בת קול אומרת למי הים בשעה שהכניסו המצרים לתוכם, תטביעו את**
 3 **השועלים** – דהיינו התינוקות המצרים, שהם היו מחבלים את הכרמים
 4 **בעוד כרמנו סמדר** – שעל דים היו מגלים את התינוקות של ישראל,
 5 **שבעוד שהם קטנים ורכים נקראים סמדר.**
 6 **"וְתִקַּח לוֹ תְּבַת גִּמְא** ותחמרה בחמר וזופת ותשם בה את הילד",
 7 **שואלת הגמרא, מֵאֵי שְׂנָא** – מדוע הניחתו בלומא, הרי גופו ישתמר יותר
 8 **בשאר עצים חזקים יותר. מתרצת הגמרא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִיָּנֵן יש**
 9 **להביא ראייה לצדיקים שְׂמֻמֹּנִים חֲבִיב עֲלֵיהֶן יוֹתֵר מִגּוֹפָן** – ולכן
 10 **השתמשה בדבר זול. וְכֵל כֵּךְ לְמָה** – מדוע חביב עליהם ממונם מגופם,